

LÓRÁNT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLA-
MOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ
KÉPES HETI GYERMEKLAPJA

FŐSZERKESZTŐ:

Benedek Elek

HONIG & PAYER OMARE

5. évf.
SZ. 1926.
11. 28

A tél halála.

Irta: Monoky Sándor.

A bérceket még magas hó fedí,
Őket a tél uralja,
De napsugárban fürdik délidőn
S tavaszt hirdet a hegyek alja.

A fej erősen áll még a nyakon,
De gyöngülnek a lábak,
Roggyan a törzs is, nem bírja soká,
Jegyese a tél a halálnak.

A napsütéses déli o'dalon
Több apró folt tarkállik:
A ha'ál nyomán új élet fakad,
Fölüti fejét zsenge pázsit.

Számtalan apró erecske támad
Az olvadás nyomában,
És behálózzák a domb oldalát,
Csörgedezve ott nagy vidáman.

Rajba verődik sok kicsiny veréb
És fáról-fára szállva
Nagy csipogással örülnek annak,
Hogy a tél mulik valahára.

Imitt-amott kis pinyek hangja szól;
A napsugárt üdvözlík,
Mely életadó, lágy melegével
Áthatol a jegen a földig.

Vékony galyakon megduzzad a rügy,
Keblén rejtve az élet;
De fehér kelyhét a kis hóvirág
Kibontotta, ő már fölébredt.

(Vámfalu)

Lentebb, a sikon fehér'ő foltok,
Mint roncsai télnek!
Egyre nagyobb tért nyer a zöld vetés
S ők lassan-lassan elenyésznek.

A barázdák közt parányi tavak
Csillognak a napfényben,
Talán a muló télnek könnyei,
Tőlünk való búcsujaképpen.

Messziről olyan az egész vidék,
Mintha füstölögne;
A háztetőkön is olvad a hó
S lepűffen, nagyot dűbörögve.

A szán besűpped mélyen az utba,
Földet is ér a talpa,
Ilyenkor megáll percre a jószág
S nagyokat fű az Istenadta.

Egy csonka, béna hőember áll még,
Vagyis csak roncs s nem ember,
Már nem pipázik, elment a kedve,
Merően néz, de csak félszemmel.

A nap egyszer csak elhomályosul
S Téalapó, tán mérgében,
Bozontos fejét hogy megcsóválja,
Ismét hó szállong fönt, a légben.

Ah, de hiába erőlködik már!
Nem visz bennünket jégre,
A hó lehull és menten elolvad,
Jó Téalapónak vége . . . vége . . .

János Bácsi szivacsos

Nedeczky György (Kolozsvár) pályaműve a Címhora múlt évi pályázatán.

A „talált” iskolaszerek.

Irta: K. Bendre Róza.

Kismama már harmadszor melegítette újra Bandi fiának az ebédjét.

— Istenkém, hol marad olyan sokáig ez a gyerek? Tönkre megy az étel. A drága túrós palacsinta is már majdnem teljesen kihűlt. Egy órakor vége van a tanításnak s már három óra. Hol marad? Mi történt vele?

Töprengések percei voltak ezek, melyekben az édesanya ezer apróságra kiterjedő figyelmével nehéz gondokkal keverten igen hosszúra nyújtja a várakozásban eltöltött időt. Gyermekének testi-lelki épségben maradása s a túrós palacsinta élvezhető állapotban való feladása egymástól igen távol eső fogalmi kapcsolódnak össze s arcán megjelenik egy sötét árny: az agodalom. »Hol van? Mi történt vele?»

Siető lépések koppannak az ajtó előtt s nem egy, de három zavartan nevetgélő legényke toppan kismama elé. Bandi a leghangosabb köztük.

— Anyukám, anyukám, ni mit találtunk! kiáltja köszönés helyett s egy jókora csomagot helyez a konyhaasztalra.

— Ugyan mit?

— Könyveket, ceruzákat, tollakat, három remek dörzsgummit, egy ceruzahegyezőt. Ez a két fiú, Katona Pista meg Juhász Jóska velem járnak a harmadikba. Együtt találtuk ezeket a holmikát s most itt akarunk végleg megsztózni rajta.

— Óh, óh, — csodálkozik kismama, majd széket vesz elő, leül s nagy figyelemmel néz hol a kirakott holmira, hol a három gyermekre, akik nekibátorodva rakosgatnak s már indul is a vita, hogy melyik darab kié legyen. Különösen az ujmódi ceruzahegyezőt szeretné mind a három zsebébe venni.

Kismama bevárja az osztokodás végét s a mikor a két idegen gyermek a hóna alá kapja a maga osztályrészét s indulni akar ki-fele, kemény hangon rájuk szól:

— Mindent rakjatok vissza az asztalra!

A gyermekek meghökkenve engedelmeskednek.

— Ugy! Most pedig álljatok mind a három sorba ide én elém. Egy hang se legyen!

Csak akkor feleljetek, ha én kérdezek benneteket. — Ezekre a könyvekre mindre egy név van írva: Kozma Lajos IV. oszt. tan. Tehát ezek a holmik egy gazdáé voltak.

A következő kérdést már valami névtelen érzéstől fojtott hangon teszi fel:

— Hol találtátok?!

A három gyermek fülig vörösödik. Bandi a cipője orrát nézi izgatottan. Csak Juhász Jóskában van annyi bátorság, hogy bizonytalan hangon kimondja:

— Az iskola udvarán.

— Igen, az iskola udvarán? — kérdi kismama. Hát Bandikám, kisfiam, te, akit én neveltem s nevelek, mondd meg nekem, hogy amit az iskola udvarán találtok, azzal a holmival egy jóézésű gyermeknek mit kell tennie?

Bandi sirásra készülni felel:

— Be kell vinni a tanító urhoz, ahol a gazdája megtalálja, ha keresi.

— Lám, lám, fiacskám, milyen jól tudod s ime mégis itt hever a mi fedelünk alatt egy csomó olyan holmi, amelyeket azóta talán keserves könnyhullatások között hiába keres egy kárvalott gyermek. Nagyon szégyenlem magam, hogy ilyen fiam van.

— Anyukám, én mondtam, hogy ez nem szabad, de Katona Pista kinevetett s azt mondta, számár vagyok.

— Nem a te táskában van a festett tolltartó? pattant fel Katona Pista. Azt mondtad, ha azt neked hagyjuk, befogod a szád!

Kismama remegő kézzel kapcsolta szét a Bandi táskáját s tágranyilt szemmel nézte a benne levő idegen jószágot. Erős fájtást érzett a szívében s elvesztve önuralmát hangos zokogással borult a sokatmondó táskára fölé.

A három gyermek megrendülve nézte a síró asszonyt s undorral hajigálták rakásra az asztalon levő többi holmi mellé azokat az apróságot, amelyeket a kutató szemek elől az imént a zsebébe rejtettek.

Kismama sir. Bandi halványan nézi, de nem mer közel menni hozzá, hogy vigasztalja. Nem méltó ő most arra . . .

Juhász Jóska szepegő hangja neszel fel a kinos hallgatásból:

— Néni, kérem, nem az udvaron ta'áltuk ezeket a holmikat.

Kismama egyre hulló könnyeit törülgetve kérdezi:

— Hát hol?

— Ma délelőtt 11—12 ig hittanórájuk volt a reformátusoknak a II. B.-ben. Négy iskolából járnak oda hittanra. Amikor mi egy órákor haza indultunk, benéztünk a II. B.-be. Az osztály üres volt. Valaki furcsa emberfigurát rajzolt a táblára s mi bementünk azt megnézni. Sokat nevtünk a figura óriási fülein. Kifele jövet egy táskát pillantottunk meg az egyik padban. — Ni, ezt itt felejtette valaki! — mondtuk mind a hárman. Katona Pista oda ugrott.

— Vajjon kié lehet? — kerdezie s azzal kihuzta a padból. Amint kinyitotta, azt mondta nekünk: — Sok minden van ebben, halljátok! Vigyük ki innen a sétatérre, ott jobban megnézzük s aztán visszahozzuk.

— Ugy is tettünk. A sétatéren kipakoltunk belőle mindent egy padra. Bandi már ott akart hagyni bennünket, amikor mi Katonával összesugettunk s elhatároztuk, hogy a táskát nem visszük vissza, hanem megosztjuk a benne levő holmikon s a gazdája üheti bottal a nyomát. Megmondtuk ezt Bandinak is, mire ő azt mondta, hogy azt nem szabad. De mi addig beszéltünk neki, amíg ő is rálett, ha neki adjuk a festett tolltartót.

— Istenem, Istenem, — fohászodott kismama — mit kellett nekem megérnem. Mondjátok hova tettétek a kiürített táskát?

— Egy fa mögé rejtettük a sétatéren.

Kismama lemosta arcáról a sírás nyomait s hirtelen felöltözve elindult a három gyerekkel a sétatér felé.

Ott feküdt az üres táska egy hajlott dereku fa tövében. Felnyitott fedele alá volt gyűrve s üres belsejével úgy hatott kismamára s a három gyermekre, mint egy nagy szemrehányás mely némán is messzekiáltón vádolni tud.

Kismama egy csomagoló papirba göngyölve magához vette az elárvult jószágot s felírva a két idegen gyermek lakásainak címét, haza küldte őket. Ő pedig Bandival szomoruan elindult az iskola felé, hogy hátha sikerül majd neki kérdezősködés útján megtudni a kárvalott fiu címét is.

Becsöngetett az igazgató ur lakása ajtaján. Maga az igazgató ur nyitott neki ajtót.

Szerencsével járt, mert az igazgató ur személyesen ismerte a fiut s a lakáscímét is megtudta mondani. Kismama elhallgatva kérdezősködésének okát, megköszönte a felvilágosítást és haza sietett.

Anya és gyermeke egész uton egy árva szót sem szóltak egymáshoz. Otthon is csak némaság s a konyhaasztalra rakott holmik hidegsége várta őket.

A spárherdtben kialudt a tűz. A finom husleves tetején megfagyott fehér zsirdarabkák uszáltak s a turós pa'acsin'a gögösen megmeredve nyújtózkodott a fedővel leborított porcellán tányéron.

Szégyen és kínzó éhség gyötörte Bandit s o'yan idegenül érezte magát ebben a szokatlán helyzetben, hogy még sirni és kismamától bocsánatot kerni sem tudott. Meghuzta magát egy divány sarkában s szeretne volna azt hinni, hogy csak rossz álmom, ami most történt.

Egyszer csak egy igen elváltozott hang, az ő mindig mosolygó kismamájának ezuttal szomorú hangja szólt meg:

— Kisfiam, hát ezért imádkozom minden este veled: »Ne vigy minket a kísértetbe...« Ha ezer rossz köze kerülsz is, te csak maradj jó és becsületes, ne hallgass a mások csábító szavára. Lásd, milyen szomorúságot szereztél nekem. Hogy bizzam én ezután benned? Apukának még megmondani sem merem, mi történt, nem akarom, hogy ő is érezze azt a nagy szomorúságot, amit én most érzek.

Bandi nem tudott szólni, csak csendesen odament kismamához, két karjával átfonta nyakát s akkor megeredt az ő bűnbánatának kis patakja is: sirt keserveesen.

Nehéz kötelesség várt még aznap rájuk. Jövő kellett tenni az elkövetett hibát. Hiány nélkül összeszedték s a táskába visszahelyezték az eltulajdonított iskolaszereket s olyan szomoruan, mintha temetésre mennének, elindultak vele a megkárosított kis diák lakása felé.

Az igaz bűnbánatot bizonyára tudomásul veszi odafele az égben s a bűnbánó lélek bocsánatra talál.

A kis Kozma Lajos nagyban tanulta a másnapra való leckét egy kölcsönkért könyvből s amikor a hozzájuk belépő Bandi kezében meglátta a táskáját, ujjongva kiáltott fel:

— Anyukám, megkerült a táska!

— Igazán? — kérdezte egy kedves nő hang s utána nyomban ott is termett Kozmáné, hogy a csodát lássa.

A Bandi mamája bemutatkozott s kérte Kozmánét, szíveskedjék pár bizalmas szóra bevezetni a másik szobába. Sokáig beszélgetett a két asszony. Egyszer csak Kozmáné is kalapot tett a fejére s így szólt:

— Menjünk el a másik két gyermek anyjához is és figyelmeztessük őket, hogy milyen helytelen irányban haladnak gyermekeik, vigyázzanak rájuk.

Szerencsésük volt, mert a másik két asszony sem volt valami üresfejű szélkerepelő, aki drága magzatját mindenáron csak mentgeti, hanem még megköszönték a figyelmeztést s a négy asszony szépen összebarátkozott.

Ezalatt Bandi Kozmával szórakozott s a

vendéglátó fiu figyelmességéből egyre kinzőbb éhséget egy csésze kávéval csillapította. Amikor kismama visszajött érte, megnyugodva indultak hazafelé.

Otthon nemsokára vigan pattogott a tűz. A huslevesben felolvadtak a megfagyott zsirfoltocskák. Csak a turós palacsinta nem engedett föl többé merevségéből még a forró sütőben sem. Talán a beléje habart tojások miatt történt ez, amelyek még ilyen átváltozott formában sem tudják elfelejteni, hogy beörlük kis csirkék lehettek volna, ha így el nem fojtják őket...

Néhány óra története ez csak. Három kisfiu életében jelentős óráké, mert három szerető édesanya akkor rakta le számukra legerősebb várúkat: tiszta jellemük fundamentumát...

(H. gyöközőzlak, 1925.)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A kis szakácsnő.

— Párbeszéd. —

Írta: B. NKŐ ANNA.

— Kész az ebéd, kis szakácsnő?

Éhes vagyok szörnyen!

— Mindjárt kérem... most dagasztok fánkot a teknőben.

Ki is sütöm szép pirosra
öröm lesz azt látni,

Izzel adom, jó cukrosan,
tessék csak megvárni!

— Hát a leves, kis szakácsnő?

Nincs elsózva lelkem?

— Dehogy, dehogy, hiszen arra gondosan ügyeltem!

Bele főztem ruca nyakát,
Tyukanyó zuzáját,

Bizony, aki kanalazza,
megnyalja a száját!

— Kis szakácsnő, édes lelkem,
itt maradok délre;

Még egy lépést sem megyek én
máshova ebédre!

Tyuk levesre, izes fánkra

Hej de régen vágyom,

Dehogy megyek tovább innét,
gyönyörű virágom!

Szilasy Bálint szép históriája.

Irta: Fabián Gyula. - Rajzolta: Fabianné Biczó Ilona.

Pataki Gerzson lakodalma.

Losoncot nagy hir lepte meg. Mindenki erről beszélt. Pataki professzor megkérte Sigrái Róza kezét. Meg is kapta. Három hétre a lakoda'om napját is kitűzték.

— Mo lám! — mondogatták — ki gondolta volna? De jól teszi, mert kell valaki már, aki rendben tartsa Pataki uram portáját, mert ő bizony csak a fizikával törődik. Másról mindenről elfelejtkezik. Még nagy csoda, hogy el nem hagyta a fejét valahol, mert még a süvegét is mindegyre elveszti.

A lakodalom a szüret után való vasárnapra volt kitűzve. Az egész kollegium készült arra. A kántus új himnuszt tanult, amelyet az esketés alatt fog énekelni a templomban. A lakodalmi vacsora alatt is énekel és haza kíséri az új párt a menyasszonyi háztól a vőlegény portájára. Bálint nagy óvációra készült. Ő fogja köszönteni a professzor urat, amikor a nagy nap reggelén megjelenik a menyasszony házában, hogy a násznagy kezéből kikérje mátkáját. Készült a város mágisztrátusa is. Testületileg fog megjeleni a lakodalomban és résztvesz majd a menetben is.

De legjobban készültek Sigrái uram házában. Őt varró'ány dolgozott éjjel-nappal a lelengyén. Misó végszámra hordta a remek gyölcset, vásznat, barkhetet, sávoljos asztali ruhábat. A menyasszonyi ruhát egy Besztercebányáról hozatott asszony-ság varrta, tengeren át hozott selyemből. Remek lesz az! Még olyant nem láttak a losonci asszonyok. Hát még az a sok enni, innivaló! Ludakat hizlaltak, diszót öltek. A bolyki halászoknál csukákat rendeltek. Azok elevenen hozzák be a halakat a lagzi napjára. A bábsütő már készítette a sok finom kalácsot, főzte akószámra a mézsört meg a márcost. Hordószámra hozták Egerből a nehéz vörös »bikavért«, a jószágu fü'eki édes

hor. Az atyaliság hordta a sok ajándékot. Csodájára járt az egész város.

Megvolt a szüret. Elkövetkezett a vasárnap. A lakodalom napja. Összegyűlt a násznép a menyasszony házában. Megjött a professzori kar. A kántus. A városi mágisztrátus. A sok rokon és a kíváncsi nép. Nyolc órakor kilépett a menyasszony is az ágyasházból a nyoszolyó-lányok kíséretével. Olyan szép volt gyönyörű, fehér menyasszonyi ruhájában, hogy mindenki elcsodálkozott.

— Bizony, kár lett vo'na ennek a szép virágszálnak pártában hervadni. De legfőbb ideje is volt, hogy főkötő alá kerüljön, — mondták az élesebb nyelvű nénikék. — Meg bizony már itt lehetne a vőlegény is, hiszen

lassan a templomba indulhatnánk! Hol késik olyan sokáig? Talán bizony el sem jön?

Pataki uram csakugyan még nem érkezett meg. Pedig ugyancsak várták! Mit volt, mit nem volt tenni, a násznagy bizony kénytelen volt elmondani a köszöntő beszédjét a belépő menyasszony előtt, megszólítván a vőlegényt is, hogy gondozza im szeretettel a rábizott virágszálát.

Bálint is csak állott az ajtó előtt ékes magyar ruhában, várta az ajtó nyílását, a belépő vőlegényt, hogy szép beszédét elmondhassa. Sokszor nyílt az ajtó, de akit annyira vártak, csak nem jött! — Hiába várták!

Az örömszülők megijedtek. Az öreg Sigrai haragosan dohogott. Amikor azután minisztráns gyerek szaladt a templomból Klement páter üzenetével, hogy:

„Ő már az oltárnál várakozik ornátusban» — e'szakadt az örömapa türelmének a fonala. Az arca vörös lett a haragos szégyentől.

— Hamar a kardomat! Megyek, meglérem azt a hitvány frátert és összeapritom, amiért ilyen nagy szégyent hozott a familiámról Eredj, lányom, vedd le a koszorud. Öltözz feketebe. Még ez órában elindulunk Bártfára. Nagynénédhez!

Nagy zűrzavar keletkezett. Egyesek hazamentek. Bálint sem tudta, mit csináljon? Csak Süket uramnak, aki a kántust vezette, volt helyén az esze. Intett. A kántusbéli diákok rázendítettek:

— „Oh, édes mátkapár,
Téged mily öröm vár!
Istennek házába
Ime késülhetsz már.“

Az énekszó kis nyugalmat hozott az izgalt lelkeknek. A szép menyasszony megszólalt:

— Legyenek türelemmel. Én ismerem az ő becsületes szívét. Nincs álnokság benne!... Ki tudja, mi baja történt? Bizony jó lenne, ha valaki a diákok közül elfutna hozzá, hogy megtudja a késedelmezés okát.

Péter ott volt a kántusban. Amint meghallotta a menyasszony szavát, rögtön ajánlkozott, hogy elmegy Pataki uram lakására s el is sietett a Kiskarsa-utcába.

A kapuban ott ült Vendel diák, akit Pataki uram látott el élelemmel, lakással, ruhával. Ennek fejében a diák szolgálta a professzor urat, Takarított, főzött, még mosott is rá.

— Merre van a gazdád? — szólitotta meg Péter.

Vendel csakugy csodálkozott a kérdésen.

— Hol lenne máshol, mint a szobájában? Ott keresse, ha beszélni akar vele kegyelmed

Péter bement a házba. Hamarosan meg is találta Pataki uramat: Ott ült félig-meddig éjjeli köntösben az íróasztala mellett. Az asztalon három leégett gyertya csutkája. Egy frissen gyújtott gyertya égett az asztalon, meg egy mécses is ott füstölgött, éktelen büzt gerjesztve maga körül. Nem lehetett megérteni, mire való ez a nagyszerű kivilágítás, mert hiszen fényes nappal volt már. Pataki uram előtt nagy papiros feküdt, telefirkálva ábrákkal meg számokkal. A professzor ott ült, nem látott, nem hallott — irt nagy buzgalommal valamit.

Péter megállt az ajtóban. Mosolyogva nézett a világról elfeledkezett férfiúra. De azután komolyan, tisztelettel köszönt.

— Jó napot, professzor uram!

Pataki uram fölrezzent. Amikor meglátta és megismerte Pétert, fölugrott, elébe szaladt és megragadta a kezét.

— Isten hozta, domine Fekete! Szeretem, hogy felkeresett engem. Tudom, hogy szereti a matematikát, meg az asztronomiát. No, éppen jókor jött! Képzeld, domine spektábilis, végre sikerült kiszámítanom, hogy az az üstökös, amely nemrégén rémitgette a világot, újra vissza fog térni. Még pedig pontosan 76 esztendő múlva. Hiszen, emlékszik egyik prelekciónra, amelyiken arról beszéltem, hogy erről az üstökösről már a régi görögök is följegyezték...

— Megbocsásson, professzor uram, nem azért jöttem, hogy nagy tudományában leljem örömet, hanem azért, hogy emlékeztessen a mai esküvőre.

— Milyen esküvőre?

— Ma tartja kegyelmed az esküvőjét Sigrai Róza kisasszonnyal. A násznép már régen együtt van a mátkaháznál, csak éppen kegyelmedet, a vőlegényt várják.

Pataki uram föl pattant.

— Az én esküvőm holnap lesz! Pontos ember vagyok én! Bejegyeztem én a kalandáriumba, hogy holnap, azaz vasárnap lesz az esküvő napja. Minden es'e, mielőtt lefekszem, áthuzom azt a napot, amelyik eltelt. A mai,

azaz a szombati nap még nincs áthuzva, ergo: holnap lesz az esküvő napja.

— Igen, de amint én látom, a nagy számításban a professzor ur — elfelejtett lefeküdni, így áthuzatlan maradt a tegnapi nap. Az üstökösrel virrasztotta által az egész éjszakét. Én pedig egyenesen a mátkája házából jövök, ahol mindenki kegyelmedre várakozik. Hiszen én is benne vagyok a kántusban és már el is énekeltük a mátkapárt köszönő verset. Igen szépen. A pap már az oltár előtt vár.

Hej, nagyot ugrott erre a határozott beszédre a professzor ur. Szaladt a mosdó tálcához és bemártotta a fejét a hideg vízbe. Pocskolt benne; csakhamar kitisztult az elméje. Rohant az almáriumhoz, kiszedte az ünneplő ruháját és gyorsan felöltözött.

Péter ezalatt kiment Vendelhez, megparancsolta neki, hogy fusson a templomba Klement páterhez, mondja meg, hogy egy-két perc alatt ott lesz a násznép. Onnan siessen a lakodalmas házhoz, vigye hírül, hogy semmi baj nincsen, csak valamire várakoznia kellett a professzor urnak, de legyenek türelemmel, most már nemsokára ott lesz.

Pataki uram csakugyan hamarosan felöltözött és Péter kíséretében elsietett a lakodalmas házhoz.

Ott nagy örömmel fogadták. Kérdezték, hogy miért készt olyan sokáig? Pataki uram elmondta az üstökös, meg a kalendárium esetet.

Mindenki földerült erre a históriára, még a haragos Sigrái uram is megbekült s a násznép nagy vigságban megindult.

Bálint a templomajtóban várakozott a násznépre s a mátkapárt ékes órációval fogadta. A diákok a kóruson gyönyörű énekeket zenditettek:

Jámbor házasok, meghallgassatok,
Ti rendelkezel megtanítjátok,
És az okait meggondoljátok,
Hogy listetekben li, eljárjátok.

Semmi nem egyéb a szent házasság,
Hanem tisztaság és nagy jámborság,
Istentől szerzett igaz társaság
És törvény szerint való nyájasság.

Szép rendben folyt le az esketés. Az is igaz, hogy senki sem tudott komoly maradni. Mindenkinek mosolygós volt az ábrázata. Még a Klement páter arca is vidám volt. Legjobban még a Pataki uram látszott örülni. Hogyne! Nem mindegyik balandónak jut az a szerencse, hogy az esküvője napjára egy üstökös pályáját tudja kiszámítani.

Volt is azután hegyen-völgyön lakodalom. Vége-hossza nem volt a sok emi meg innivalónak. Hát még az a nagy éneklés, műzsika és tánc, amelyet Bálint nyitott meg a szép menyasszonnyal és Pataki uram folytatott.

Kivilágos virradatkor oszlott szét a vigkedvű társaság.

(Folytatása következik.)

Altató.

Irtá: Vadnay Dezső

Csicsis, baba, fente,
Ránkszállott az este.
Aludj el, fiacskám,
Aludj csöpp kis vérem,
Ne láss te apádnak
Könnyet a szemében,
Tente, tente, tente!

Csicsis, baba, fente,
Nincsen ma tejecske...

Zárja le szemedet
Andalító álom,
Hogy légy te is boldog,
Sáppadó virágom.
Álmod legyen minden,
Ami kedves neked,
Aztán kenyér is lesz...
Robotolni megyek,
Tente, tente, tente!

(Budapest)

Őcsike megbünteti a Cirmos cicát.

(Levél nagyapóhoz.)

Szörnyű dolog történt mostanában, édes nagyapókám, nevezetesen: Stániczli-Cenci néni kedves kanárija a Mici, aki oly gyönyörűségeen füttyölt, hogy bátran fel lehetett volna léptetni az Operában, szívszélhűdésben jobblétre szenderült. Igen, szívszélhűdésben. Ugy történt ez a megrendítő eset, édes nagyapókám, hogy Stániczli-Cenci néni nagy tiki-takarítást rendezett és ezzel kapcsoltban Mária, aki a nagyapó falujából jött fel Pestre, sőt annál is feljebb: a Rózsadombra művelődni, a falról levette a Mici kalitkáját s letette az asztalra. Hiszen, egyéb sem kellett az ebada Cirmosnak: felugrott az asztalra, nagy mérgében, hogy nem juthat a Micihez, egymásután háromszor is ráfujt, amitől szegény Mici szörnyen megijedt, oly szörnyen, hogy a szíve megrepedt. Legalább is Stániczli-Cenci néni így mondta: megrepedt, s azt is mondta, hogy ez a legszebb halál, s meglásd, Őcsike, az én szívem is megreped, mert úgy szerettem Micit, mint tégedet. Én erre sirva fakadtam és megesküdtem, hogy a Cirmost keményem megbüntettem. De hogyan? Arról szó sem lehetett, hogy megverjem, mert hiszen nemcsak a világbékének, de az állatvédelemnek is apostola vagyok.

Nem, nem, megverni nem szabad, mondta Andris, aki ekkor szintén kijött Stániczli-Cenci

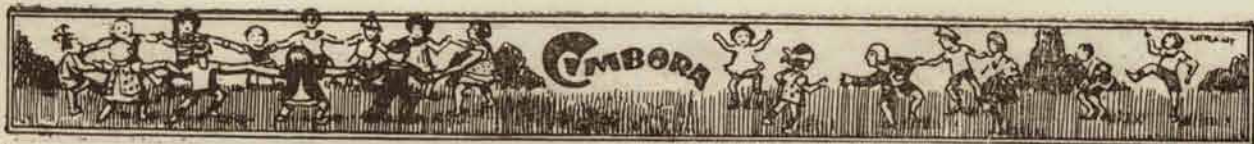
nénihez, — a büntetésnek va ami nadselü módját kell kieszelnünk.

Hiszen, tudja már, édes nagyapókám, hogy csak hallanom kell a »nadselü« szót s már kész is a nadselü gondolat. Most is kész volt. A szomszédságban van egy hentes bolt, ott a világbéke céljaira kuporgatott pénzcsékémből 20 azaz húszezer koronaért vettem egy nagy disznóhólyagot, abba néhány apró kavicsot tettem, aztán felfújtam, Cirmost lefüleltem, Andris meg a farkára kötötte a hólyagot.

— No, most, Cirmos, mehetsz világgá!

Hej, szegény világ, vetett ágy! — amint nagyapó szokta mondani mesemondás közben — megfutamodott a Cirmos, mintha szemét vették volna, kiszaladt az udvarra, mindegyre rémülten fordult vissza a larka felé, s mennél jobban szaladt, mennél nagyobbakat ugrott

ijedtében, annál rettenetesebben zörgött a kavics. Ketségbeesetlen szá'adgált jobbra, balra, előre, hátra, aztán egyszerre csak, mintha nadselüt gondolt volna, felszá'adt a nyári konyha tetejére, hátha ott elmarad ez az ördögös golyó vagy labda, vagy Isten tudja, mi, de bizony az nem maradt el. Akkor még nagyobbát gondolt, leugrott a ház fedeléről,

No, de még csak most ijedt meg igazán Cirmos urfi. Szerencséje, hogy észrevette Máriskó, aki művelődni jött Pestre s már ki is művelődött, mert amikor Cirmóst kihuzta a hordóból, mondá: Ná! Szépen kinézel, Cirmos! Píuj! Rih!

Hát, azt hiszem, édes nagyapókám, hogy a Cirmos többet nem fog ráfujni semmiféle madárra, de azt is hiszem, hogy Máriskó, mire hazakerül, oly szépen fog beszélni, hogy még nagyapó sem fogja megérteni.

A másolat hitelül:
Elek nagyapó.

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés a repülőgépről.)

II.

Tamás: Megígérted, hogy megmagyarázod, hogyan védekeztek a világháborúban a repülőgépek támadása ellen. Annyi bizonyos, hogy én nem tudtam volna megmaradni olyan városban, ahová támadó repülőgépek járnak.

Apa: A védekezés eleinte nehezen ment és igen kezdetleges volt. A megtámadott városban megadták a vészjelt, az emberek fejvesztetten rohantak az olyan pincék felé, amelyek kellő védelmet nyújtottak. Az elhárító ágyuk bőszöltek, a gépfegyverek kattogtak; a repülők közül egy-kettő áldozatul esett, a többi — ledobálva gyilkos bombáit — visszafordult. Később ritkán jöttek nappal a támadók. Az éj sötétjében csaptak le az alvó városra. Ezért korlátozták ezekben a városokban a világítást; a magasban repülőt zavarba akarták hozni; nem adtak neki biztos célt. A háború vége felé nagyszerűen megszervezték a védekezést. Alig lépett a repülő ellenséges területre, megkezdődött a védelem munkája. Már a határon várták az idegen repülőket. Ha ezen a vonalon nagy magasságban és az éjszaka sötétjének védelme alatt sikerült átlopóznia, a városoktól bizonyos távolságra újabb védelmi vonal várta őket. Világító szerkezetek fénysávjai kutatták végig a sötét égboltozatot, a repülőt keresték. Bizonyos idő múlva meg is találták. Ettől kezdve nyomon kísérték, hogy az ágyuk irányítói világosan láthassák, merre jön az ellenség. Az erős fényben a földről a repülőgép minden mozdulatát láthatták, a repülő pedig szinte megvakult a szeme közé csapódó erős fénytől. Majd fűrgé repülők szálltak fel és üldözőbe vették. A gépek már ekkor erősen fel voltak fegyverkezve nemcsak a földről lötték az ellenséget, hanem a levegőből is. Nagyon sok időzafa lett ennek a borzalmas éjszakai harcnak. Ha sikerült is a bombákat ledobni a városra, a pályaudvarra, vagy gyártelepekre, még a repülő előtt ott állott a legnehezebb rész: a hazatérés.

Tamás: A bombát csak nagy gépen szállíthatták, mert túl nagy súlyt a kisebb gép nem bírt volna el. Nem lehetett volna olyan gépeket építeni, amelyek nem teherszállításra valók hanem csak a gyorsaságra törekszenek?

Apa: Voltak ilyen gépek. Vadászgépeknek hívták őket. Míhelyt megjelent a repülő, felszálltak

és üldözöbe vették, körüldörögtek, nyugtalanították, löfték. Rám azt a hatást teszi az ilyen harc: a levegőben, mintha vadászsólymokat látnék magam előtt vadászsólymokat, melyek feleresztve nyílsebesen vetik magukat áldozatukra, tépik, marcangolják, míg végre a halálra sebzett ellenfél lebukik a magasból.

Tamás: Én úgy látom, hogy a védelem annyira fejlődött, hogy megakasztotta a támadást.

Apa: Ha az ember rombolni akar, igen találékony. Amikor a védelem megerősödött, a támadást főkéletesítették. A bombavetőik igen magasan szálltak és sokan jöttek. Sőt mint nagyurak kísérő személyzetről is gondoskodtak. Vadászgépeket hoztak magukkal; s míg ezek felvették a harcot a védelem vadásaival, addig a bombavető elvégezte szörnyű munkáját és menekült az éj sötétjében. Erre is megadták a feleletet. A menekülő bombavetőket, mint az árnyék, nyomon kísérte egy csomó üldöző. Amikor hazaértek és sikeres munkájuk után a pihenésről ábrándoztak a repülő, akkor érte őket gyakran a halál. A sötétben hagyják őket gondtalanul menni; amikor azondán otthon a megvilágított repülőter felett leereszkedtek, megjelent fejük felett a végzet. A sötétben maradó égboltozaton megjelentek az ellenség üldöző gépei és a leszálló, megvilágított gépekben szörnyű pusztítást okoztak; aztán megfordultak és szélsébesen szálltak haza.

Tamás: Nagy pusztítást okoztak a ledobott bombák?

Apa: Nem mindég. A félelem és a zűrzavar mindig nagy volt. Többféle bombát dobtak le. Nemelyik a levegőben robbant és szertehulló darabjaival szörnyű sebeket okozott. Voltak nagy bombák, melyek leesésük után robbantak. Hatásuk irtózatos volt. Robbanásukra házak dőltek össze és uccasorok rázkódtak meg. Képzelheted, milyen lelki állapotban voltak azok, akik észrevették, hogy közelükben bomba esett. Várták minden pillanatban a halált. Volt egy szörnyű bombafajta, mely meglehetősen sok idő múlva robbant. Az emberek ötvenig elszámolhattak és amikor már azt hitték, megmenekültek, akkor következett be a pusztító robbanás. A háború vége felé már igen sokféle bombát használtak.

Tamás: A világ minden kincséért se vállalkoztam volna bombadobásra; még vadászgépre se ültem volna. De szívesen felültem volna olyanra, amely bemegy az ellenséges országba, körülnéz és híreket hoz. Egy-egy sík mezőn talán le is lehetett volna szállani, belopózni az ellenség közé, aztán megbeszélte helyen pár nap múlva felvette volna az embert a gép és hazavitte volna.

Apa: Ez volt a legnehezebb dolog: a felderítés munkája. Az ellenség országába belopózkodtak a vakmerő repülő, megfigyelték a csapat-szállításokat, a kikötőket, az ágyuk elhelyezését, mit a fel-felcsapó villanások elárultak. Mielőtt hazaértek volna, már a gépről tudósításokat küldtek. Lefotografálták az ellenség állását. Természetesen, az ellen is lehetett volna védekezni. Különösen fontos volt, hogy a fotografálók hamis képeket vigyenek haza. Ezért iparkodtak őket félrevezetni. Mesterséges állásokat készítettek, olyan telepeket állítottak össze, mintha ágyúfedezékek volnának: az igazi ágyútelep másutt volt elhelyezve. Az emberi ravaszság csak ideig-óráig diadalmaskodott. A másik fél okossága legyőzte. A fényképeket megnagyobbították, a megnagyobbított képek elárulták a valóságot.

A háború végén már annyira elszaporodtak a repülőgépek, hogy valóságos ütközeteket vívtak egymással. Le-leszálltak csata közben is az ellenség feje fölé és gépfegyvereikkel valósággal kaszálták a veremből előbújt gyalogságot; a hátráló csapatok között pedig szörnyű félelmet keltettek, mert a visszavonuló csapatoknak nem volt számbavehető védelmük a fejük felett repkedő ellenség ellen. Ez a harc azt a hatást teszi rám, mintha a régi világ kihalt állatainak küzdelmé újult volna meg: akkor volt a levegő telve vijjogó, rettenetes fogakkal felfegyverzett szörnyetegekkel. Főleg ezek a gépek győzték le a középponti hatalmak ellenállását: a rémet, osztrák és magyar gyárak nem voltak képesek olyan tömegben előállítani a repülőgép alkatrészeit, mint a francia, angol és amerikai gyárak.

Tamás: Rám azt a hatást teszik a repülő, hogy átvették a lovasság szerepét. A régi csatákban a lovasság végezte azt a szerepet, melyet a világ-háborúban a repülő. Azt hiszem, hogy a legközelebbi háborúban még fontosabb szerepük lesz.

Apa: Én azt szeretném, ha soha többé nem lenne háború. Ha még egyszer kitör, véresebb és pusztítóbb lesz minden eddiginél. Hihetetlen gyorsasággal fognak az ellenséges repülőrajok a nagy városok felett megjelenni; a legkülönbözőbb fajtájú bombákkal megbénítanak minden ellenállást, megakadályoznak minden munkát, lehetlenné tesznek minden szervezkedést. Szeretném, ha az sohasem következne be, hanem a repülőgép megmaradna az emberi tudomány és közlekedés szolgálatában.

Tamás: Azt szeretném én is!

(Budapest).

A vöröshaju ember.

Apró unokáinak meséli **Elek nagyapó.**

Volt egyszer egy szegény ember s annak három fia. Azt mondja egyszer az idősebbik: — Édesapám, elmegyek országot, világot látni, szerencsét próbálni.

— Jól van, fiam, — mondja a szegény ember — csak erédj, hanem azt tanácsolom, hogy óvakodjál a láncos kutyától, kerek kötől, meg vöröshaju embertől.

Na, utra kelt a legény, ment, mendegélt erdőkön, mezőkön által s egyszerre csak szembe szalad ve'le egy láncos kutya, s mire védekezhetne volna, a sarkába harapott. Ám azért csak tovább ment s talált is csakhamar egy kerek köre, de nem fogadta meg az apja tanácsát: rálépett. No, ha rálépett, el is esett s úgy megütötte a térdét, hogy alig tudott tovább vándorogni.

Hát csak ment, mendegélt tovább, s bezeg, hogy találkozott egy vöröshaju emberrel. Nemhiogy elkerülte volna, de még meg is kérdez e, hogy nem fogadná-e meg szolgájának.

— Megfogadlak jó szívvvel, — mondotta a vöröshaju ember, de nálam úgy kell ám enned, hogy a fazékról nem szabad levenned a földöt; úgy kell innod, hogy a korsóból nem szabad kihúznod a dugót s a kenyeret is úgy kell enned, hogy nem szabad a kenyér haját széjjel vágnod. Ha pedig három napig nem állod ki az étlenséged s a szomjuságot, huszonötöt váगतok rád. Áll-e az alku?

— Áll! — mondotta a legény.

No, ha állott, meg is bánta a legény. Három nap sem nem evett, sem ivott. Akkor jött a vöröshaju ember s kérdezte: na, bírod-e tovább?

— Dehogy birom. Étlen-szomjan majd meg halok.

— Bizony, ha úgy, feküdj hasra.

S vágott rá huszonötöt, hogy csakugy porzott. Aközben a második legény is útnak eredt s éppen úgy járt, mint az idősebbik. Ő is a vöröshaju emberhez állott be s ő is megkapta a huszonötöt, merthogy három napnál tovább nem tudta túrni a szomjuságot.

Neki készűdött a legkisebb legény is. Ennek is azt a tanácsot adta az apja, amit a másik két fiának.

Éppen azon az uton járt, ahol a bátyjai, de amikor megpillantotta a láncos kutyát, messziről elkerülte, a kerek köre sem lépett rá, hanem a vöröshaju emberhez ő is beszegődött.

No, hiszen, rajta nem fogott ki a vöröshaju ember! Amikor elérkezett az ebéd ideje, kifurta a fazék fenekét s mind egy cseppig kiszűrcsölte az ételt. A korsónak is kifurta a fenekét s mind egy cseppig kiszűrcsölte belőle a bort. Mert hát az volt benne. Aztán fogta a kenyeret, keitészette, a belét kiszedte, megette, azután pedig a kenyérhaj két felét összeragasztotta, mintha hozzá sem nyúlt volna.

Három nap mulva jött a vöröshaju ember s kérdezte:

— No, fiam, hát, hogy vág a bajusz? Éhes vagy-e, szomjas vagy-e? Bírod-e még?

— Nem vagyok én sem éhes, sem szomjas, gazduram, — felelte a legény. Jól vág a bajusz.

— Okos legény vagy, fiam — mondta a vöröshaju. — Maradj nálam, fiamaak fogadlak s hótom után tied minden vagyonom.

Ott is maradt a legény, s amikor a vöröshaju meghalt, olyan nagy örökség esett rá, hogy messze földön nem volt nála nagyobb ember. Akkor aztán hazament az apához s úgy éltek, mint hal a vízben.

Itt a vége, fuss el véle.

(Kisbaczon.)

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	15—
Radványi K.: Horog István & Co	15—
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10—
Butykó: Törvénytárgyarázat	15—
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15—
Sztrilich—Mócsy: Tábori munkák	20—
Radványi K.: Napsugárleventék	15—
Kovács D.: Ballag már	15—
Scherer: Cserkészek könyve	15—

Muki kalandjai.

Írta: INCZE FRIGYES.

Muki az öltöző szobában.

Lehet, hogy ti el sem hiszitek, amit itt elétekbe hordok. Ismerem kis fiamról gyanakvó természeteket. Ő is, valahányszor neki ezeket elmesélem, mindig megkérdezte: — Apuka, ez igaz volt? I s nagyon kételkedve fogadta, inkább nem hitte, mint igen, láttam a szeméből. Veletek is úgy lehetek, s nekem most még annyi bizonyítékom sincs, mint a Nyuszi farka. Már pedig a világ minden kincséért sem mennek a szemetek elé kerülni, ha hazugnak tartanátok.

Ugy-e nem?! Tehát folytathatom? ...

Említettem, hogy volt nekem egy tizenhat éves leánytestvérem, Boriska, akinek egyik legnagyobb — megbocsátható — hibája az volt, hogy igen szerette a tükör előtt álldogálni és a maga képében — nem ok nélkül — gyönyörködni. Muki, nem egyszer, szemtanúja volt titokban a tükörbe nézegetéseknek, ő maga is produkálta azt, ha egyedül bejuthatott az öltözőbe a tükör elé.

Egy alkalommal nővérem lakodalomba készült koszorus lánynak. Ilyenkor nagy munka van az öltözőben. Muki, hogy — hogy nem — észrevétlen besurant és elhúzódott a szögletbe, ahol őt nem látták, ellenben ő mindent alaposan megfigyelhetett. Mama forgolódott a nővérem körül és minden rendezésre álló eszközt, anyagot felhasznált, hogy a lányát széppé, csinosra tegye. Elkezdve a tésülésnél, végezve a puderozásnál minden fogást megcsinált, melyet a női hiúság eddig kitalált. — Hajfodorítás, fürtök, csigák készítése, hajsütés, szalag, virág, mind elő kerültek. Puder, festék, piros és barna már akkor divatban voltak. Szemöldököt barnára festeni, arcot fehérre, az arczközépen kevés pirral, igen divatos volt. Akkor a piros arczszínt nem szegyenlették, mint most. Szóval, mama kipingálta, felcícomázta és elindította Boriskát. Kikísérte egészen az udvarra, onnan visszatért a konyhába, hogy Zsuzsinak, aki a konyhapadlót surolta, utasításokat adjon. Rövid időre ott feledte magát, az öltöző szobában pedig minden szerte-szétjel maradt.

Ez kellett éppen Mukinak. Amikor látta, hogy senki se jön be, előbújt a rejtkehelyéből

és szép sorjában szemügyre vett mindent. Fogta a fésűt, elkezdte a fejét fésülni, de bizonyosan karcolta a fejét, mert eldobta. Fogta a fodorító vasakat, rendre kipróbálta mind, de mindeniket eldobta: egy sem tetszett. Hanem a puder, a barna meg piros festék, azok erősen megtetszettek. A fehér porból a'aposan bekente a pofáját, aztán vette a barna diólevet, azzal végig maszatalta a szemétájékát, majd a pirosítót kente fel mind a pofájára. Ugvanezekkel a szépítő szerekkel a tükörben látott képmását is ellátta, mert a tükör szintén tele lett fehér, barna és piros foltokkal, meg praclinyomokkal. A nyitva hagyott ruhás szekrényből előkapott egy krém ruhát: úgy, ahogy belebujt, azután szalagokat rakott magára minden felé. Ami csak a szekrény ajtajának az oldalán volt, mind felhasználta. Éppen nővérem író asztala elé ért és a tintatartót nézegette, amikor mama benyitott, hogy szobát rendbe hozza. Összezsapva kezét, ijedten kiáltott fel, amikor Mukit így felöltözve meglátta. Szaladt a seprű után, de Muki nem várta meg, hogy végig seperjen a hátán, kirohant mama után az ajtón, már a mint rohant, mert a ruha folyton akadályozta. Kiérve a konyhába szembentallotta mamát, aki a felemelt seprűvel rá akart huzni, de Muki o'dalt ugrott, a ruhában megbotlott és zsupsz! fejével a csöbörvizbe zuhant, melyből Zsuzsi a surult padlót huzta fel. Nem elég, hogy a drága ruhát magával belenyomta a mocskos lébe, még az eséssel ki is locsantotta a vizet, mely mamának éppen a szeme közé freccsent. Még Zsuzsi is kapott egy szájjal a sáros léből. Alig birtuk Mukit a cseberből kihuzni, majd belefult. A ruha, ami rajta volt, teljesen tönkrement. Hanem az a kép, amint kinézett Muki csatakosan a sáros viziől, a fehér, barna, piros lé végig folyva a pofáján, csatlán lucskos ruhában, valami utánozhatatlan volt. Nevetni azonban mégsem tudtunk rajta, mert a kár, amit csinált, elvette a kedvünket, annyira, hogy mama a seprűt egynéhányszor a hátahoz is mérte, hiába akartuk megvédelmezni. Ezuttal tehát Muki ráfizetett a kalandra. Legnagyobb szerencsétlensége az volt, hogy mozgásban a ruha nagyon gátolta s így elég könnyen lefűllettük, levetkeztettük és pár napra büntetésből a vaczkába zártuk.

(Folytatása következik.)

Elek nagyapó üzeni:

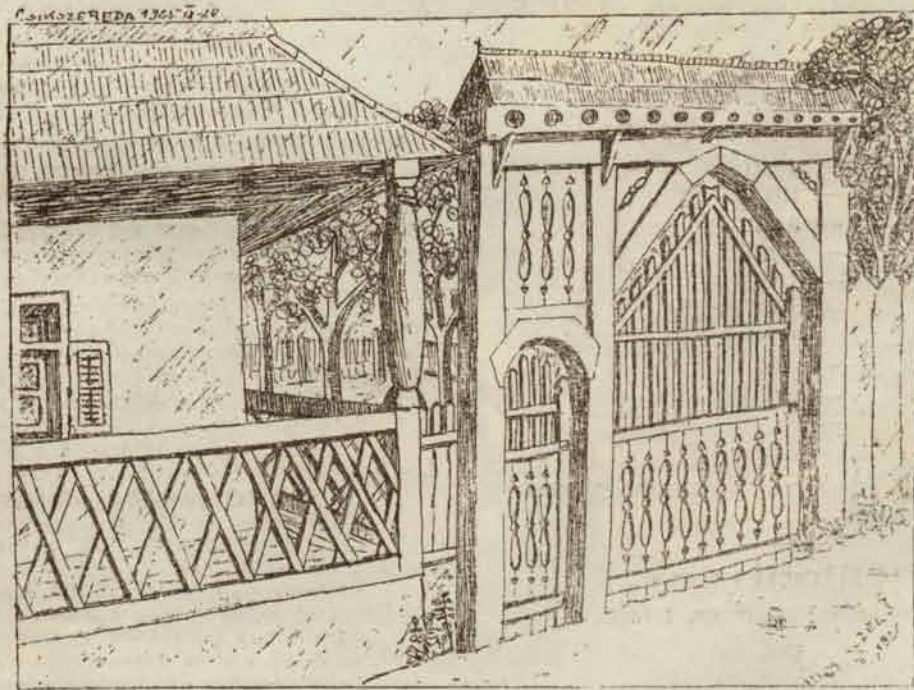
Láng Endre, Szállágyosmlyó. Neked is tetszik Szilasy Bálint szép históriája, minden héten izgatottan várod a folytatását. Nem ok nélkül, mert hétről-hétre nő az érdekessége, amellet, hogy megismerlet a törtékvilággal. Őcsike címe: IX. ker. Lónyai utca 18. a. Számrejtvényed sorra kerül. Ami meg a leveledbe rajzolt képet illeti, szeretném, ha te magad állapítanád meg, hogy milyen osztályzato! érdemel, amit most könnyen megtehetsz, mert összehasonlíthatod a magad rajzát a Cimbórában megjelenő pályanyertes rajzokkal. — **Pollka Margit, Szováta.** Azt hiszed, már nem is emlékszem reád, oly rég nem írtál. Csalódom, mert én azokra, akik valamikor sűrűn írtak nekem levelet, mind emlékszem, még sok sok év múltán sem fogom elfelejteni a neveket. Ha rég nem írtál, kárpótolsz engem ezzel a leveleddel, amelyben töredelmesen megvallod, hogy bár megígérted a gyakori levélírást, az ígéreted nem tartottad be, mert hanyag voltál. Nem tudlak eléggé meg dicsérni ezért a töredelmes vallomásért, mert hiszen száz meg száz okot hozhattál volna fel, hogy ezért meg azért nem írhattál s én azokat valószínűleg el is hittem volna. Te azonban bizonyly nem csak írás közben, de később is pirulva gondoltál volna arra, hogy nem írtál igazal nagyapónak. Ebből láthatod, éds lányom, hogy nem hargazom reád, sőt most is jobban szeretlek. Ami Őcsike nadselű gondolatait illeti, ellaláljad a válaszomat, régen, nagyon régen kezdődtek teremni ezek a nagyszerű gondolatok. — **Berkovits Rózsika, Marosvásárhely.** Örvendek a bemutatkozásodnak s mondanom so kell, hogy szívesen várom a leveleidet. Ha azt reméled, hogy szépét és jót fogsz tanulni nagyapókatól, ebben, azt hiszem, nem fogsz csalódni. — **Tausch Mária, Alvincz.** Nem hiába írsz te nekem, mert válaszoltam én a leveledre, de bizony türelmesen kell várni a válasz megjelenésére, mert minden héten oly sok unokának válaszolok, hogy az üzenetek számára fenn tartott két oldalon soha sem férnek el a válaszaim. Az arcképeddel és a szál virággal igen kellemesen leptél meg. Köszonekkel helyezem el kedves emléktárgyaim közé. — **Farkas Gizella, Marosvásárhely.** Velelled észre, hogy én minden levélre válaszolok, természetesen, válaszolok neked is annyiszor, ahányszor te írsz nekem. A meséidet szívesen elolvasom, de csak március közepén tedd postára, akkor, ha az Isten éltet, Kisbaczonban leszek. Pestről hazafelé utaztomban, egy-két napra kiszálók Marosvásárhelyen, ha valami közbe nem jön — **Mátfé István, Székelyudvarhely.** Elhiszem, hogy gyorsan elrepült a karácsonyi vakációd, de gyorsan elrepül ám a diligencia is, mert azt hiszem, nem panaszkodhattok, hogy nincs elég tanulnivalótok. Rejtvényeiből válogatok, mások meg, ha Udvarhelyre megyek és látsz, mutsd magadat hogy én is lássalak tégedet. — **Blafl Mariska, Besztercze.** Őcsike címe: Budapest IX. ker. Lónyai utca 18. a. Az Én könyvtáramat, ha van Besztercén könyvesbolt, az által is megrendelheted, ha nincs, megrendelheted Nagyváradon a következő cím alatt: Rí gler József Ede cég, Oradea-Mare Bulevard Regele Ferd nand No 7. Jól gondoltad, néhány évig szerkesztettem a Jó Pajtást is. Eppen most szűnt meg szegényke. Remélem, a jövő nyári vakációról be fogsz számolni. — **Tamás Kató**

Szenfanna. Nagy öröm l szereztél mély érzésű leveleddel. Az Ősz című versed jövő ősszel sorra kerül. — **Varga Katóka és Baba, Csekefalva, Udvarhelymegye.** Ha ünneppnap neked, amikor nagyapó válaszol, írtál minél gyakrabban s akkor gyakran lesz ünneppnapod. Igen érdekes levelednek az a része, amelyben azt írod, hogy csodálkozol Tóth Mancin, aki azt írta, hogy „az élet gond és bánat.“ Ezzel szemben te azt mondod, hogy neked mindössze az iskolai feladatod rendes elvégzése okoz gondot, aztán nyugodt vagy. Nem érte, hogy mit beszélhet egy korabeli gyermek bánatról, amikor neked minden csekélység örömet szerez, minden csekélységgel megelégszel. Valóban, ugy volna az rendjén, hogy a gyermekkornak ne legyen gondja és bánatja, s adj hálat az Istennek, hogy neked nincs sem gondod, sem bánatod. De ne feledd, édes lányom, hogy ezer, meg ezer gyermektársad van, aki idő előtt megismerkedik a gonddal és a bánattal, mert napról-napra látja szüleinek a mindennapiért való nagy erős harcát. Látja a gondterhelte, a bánatá nyékolta arckát, s természetes, hogy szüleinek gondja és bánata ránehezedik a gyermeki lélekre, sőt igen sok gyermek egyenesen megoszja szüleinek a gondot és bánatát. Lehet, hogy Tóth Manci részéről tisztán elmékedés, hogy az élet gond és bánat, s ez esetben — bár így legyen! — csak fél igazságot mondott, mert az életnek nemcsak gondja és bánata van, de van annak öröme is, vannak az életnek gondtalan percei is. György bátyádnak, aki a leveledhez azt írja, hogy ő is belép az unokáim sorába, mond meg, szeretettel látom őt is, épp ugy mint titeket. — **Gomm Gusztáv, Kolozsvár.** Január közepén csakugyan ott voltam Kolozsvárt egy-két napot, s március elején, hazafelé utaztomban ismét kiszállok. Igazán örvendenék a találkozásnak. — **Farkas Béla tanító, Petrilla, Deákbanya.** Levelezőlapod továbbítottam a kiadóhivatalnak — **Tóth Irén, Lónyafelepe.** Leveledet továbbítottam Leitner Veronának Dévára, a kiadóbaíci pedig pótolja az első számot Tóth János Lónya címe. — **Ehrenfeld László.** Szeretnél levelezni egy temesvári fiuval, de következő leveledben írd meg, hogy hol lakol, mert ebből a leveledből kifelejtetted. Én ugyan tudom, hol lakol, de mégsem írom ide, mert mi lőtt levelezésbe kezdenél azzal a temesvári fiuval, meg kell szoknod, hogy hol és mikor kell a leveled. A rejtvényed sorra kerül. A történeted l majd küldjed március közepén Kisbaczonba. A kiadó bácsi küldi a könyvet, ha még nem küldte. Mikinek és Ducinak viszont üdvözlöt. Hál ők mért nem írnak? — **Skapinyák Ilonka, Tasnád.** Ha sajnárod, hogy meg kell válnod a Cimbórától, mert igen szereted és igen sokat tanultál belőle, őszintén sajnálom én is. A kiadó bácsi fog majd értesíteni, hogy 1925 szeptember 30-tól 1926. január 30-ig menni jár a Cimbóráért. — **Illés Imre, Margitta.** Már régebben akartál írni, de beleg voltál. Abból azomban, hogy írsz, örömmel látom, hogy egészséges vagy. Magam is örülnék, ha nemcsak az arcképemet látnád, hanem életben is látnál engemet, mert ez azt jelentené, hogy volna időm elmenni Margittára is. Fájdalom, nincs szárnyam, mert bizony elrepülnek mindenüvé, ahol legalább egy unokám van. — **Fenákel Margit, Szalárd.** Írtál levelet, emlékszem is, hogy írtál s eddig bizonyosan meg is kaptad a választ rá. Amint láthatod én nem teszek külömbiséget köztetek, minden levélre válaszolok, ha megkapom, sőt

még biztatom is unokáimat a levélíráásra, holott nekem, ugy-e, az volna a kényelmes, ha minél kevesebb levélre kellene válaszolnom. Ám ma mindenkinek olyan sok a dolga, oly nagy munkát kell végezni nagyoknak és gyermekeknek, hogy nagy lelkiismeretlenség volna nagyapó részéről, ha kerülné a munkát, bár koránál fogva megilletné őt a pihenés. — **Szondy Gyurika, Debreczen.** Elhiszem, hogy jól érzed magad, ha már bálba is voltál és táncoltál. Hiszen nagyapó is megfordult már egy-két házibálon, de bizony nem táncolt. Ifjakkak való a tánc, az öregek elégedjenek meg a táncban való gyönyörködéssel. Azt igen jól teszed, hogy naplót írsz, mert majd később nagy örömed lesz a naplód olvasásában, amint egymásután elevenednek meg a gyermekkori emlékek. Hogy mért nyomlák mostanában rossz papíroson a Cimborát, azt megmagyarázta a kiadóhivatal. Remélem, mire ezt az üzenetet olvasod, az árvíz elsodorta hidak helyett új hidak lesz mindenütt, vígan szaladnak a vasuti kocsik a Cimborá finom papírosával. Kedves szüleidnek tolmácsold meg üdvözeletemet. — **Felvinczy Ferencz, Nagyenyed.** A Cimborára küldött száz leut továbbítottam a kiadóhivatalnak s írtam neki, hogy a te nevedre küldjék a Bethlen kollégiumba — **Zólya Gizli, Tirogovest.** Szívvel kívánom neked, hogy újra járathasd a Cimborát, mert látom

a leveledből, nagyon fáj neked, hogy egyideig nem járathatod. Bizony nem vigasztalhat meg az, hogy sok gyermek van úgy: szeretné járattatni a Cimborát, de nem járathatja, mert ma nehéz, igen nehéz az élet. — **Dobránsszky Gyula, Torda.** Írtam a kiadóháznak, hogy nem kapod rendszeresen az újságot, pedig még a karácsonyi vakációban feladtad a pénzt, járában, s ha nem kapta meg, közölnék veled, hogy te megreklamálhassad a pénzt. Arról is intézkedtem, hogy Jakab Jenő barátodnak pótolják az első számot, mondd meg azonban Jenőnek, hogy már réges-régen nem kaptam tőle levelet. Szeretném, ha írna, nemcsak magáról, de az ő jó édesanyjáról is **Weizskopf Lajos, Nagyvárád.** Azt írod, irtál már vagy husz levelet s még egyre sem kaptál választ. Ha husz levelet irtál, annak jó nagy része elveszett a postán, de abban bizonyos lehetsz, hogy a megkapott levelekre válaszoltam. Eddig bizonyosan olvastad is a válaszokat. A kiadó bácsi pótolja a 43., 44., 45., 46. és 47. számokat. Ha 1926-ban még egy számot sem kaptál, ennek az okát a kiadóházi írhatja meg. — **Ceifner Veronka, Déva.** Tóth Irén kérésére továbbítottam csak hozzád írt levelet. Közöld velem megkaptad-e — **Kirjárné Kovács Emma, Kenedlóna.** Megjöllek a versek. Meleg üdvözelet.

Székelyház és kapú Csik-Dánfalván.

— Ifj. Venczel József (Csikszereda) pályaműve a Cimborá múlt évi pályázatán. —

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Kockarejtvény.

Beküldte: Szentpéteri János

p	e	e	e	a
t	é	e	e	
r	t	l		
l	t			
r				

E betűket úgy kell összerakni, hogy lefelé olvasva és vízintesen olvasva ugyan azt adják.

Pótlórejtvény.

Beküldte: Varga János.

- orsó
- lló
- átán
- tán
- án
- ám
- ap
- pa
- anko
- ra
- ándor

E szavak kezdőbetűi egy nagy magyar hazai nevét adják.

Betűrejtvény.

Beküldte: András Ernő.

pa pa pa
pa pa pa
pa pa pa
ranes

Számrejtvény.

Beküldte: Gergényi Ferencz.

- 4, 3, 2, 1. Konyha eszkösz.
- 11, 12, 13, 16. A kés ilyen szokott lenni.
- 8, 14. A fa egy része.
- 18, 9. A mi a föld felett van.
- 5, 6, 19. Az emberi test egyik részét hívják így.
- 10, 15, 7, 17. A hölgyek ilyenek.
- 1-19. Közmondás.

A Magyar Ifjuság Könyvtára

Kellemes és szórakoztató olvasmánnyal kedvesedik az ifjuságnak. Köteleit azonban élvezettel olvashatják a felnőttek is. Olcsó pénzért némes szórakozást találhat e kötetek olvasója, amikor ma az általános diágság miatt a jó könyv ára is elérhetetlen magasságra hágott. Eddig a következő kötetek jelentek meg:

- 1. sz. Magyar elbeszélők, nyolc elbeszélés . . . ára lei 15.—
- 2-3 sz. Benedek Elek: Gyermekszínház . lei 25.—
- 4-5. sz. A. Conan Doyle: Tűzkőrüllők . . . lei 25.—

SAJTÓ ALATT:

- 6. sz. Bábjátékos Pali, Irta: Strom Tivador
- 7. sz. Li Fan bosszuja . . . Westermann F. P.
- 8. sz. Az egyszemű . . . May Károly
- 9-10. sz. Robinson Crusoe . . . Defoe Dániel.

CIMBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendők a „Cimbora” részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Mare (Szalmár) Str. Cuza Voda 4. A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cimbora” előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 lei, negyedévenként 100 lei.
Csehszlovákiában évi 80 csehszlovák korona, negyedévenként 20 csehszlovák korona.
Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.
Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.
Jugoszláviában évi 200, negyedévenként 50 dinár.

Lapfűlajdonos: Szabadsajtó-könyvnyomda és Lapkiadó Rt.
Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.